

Joose riemuitsi uudesta ystävästään. Hän luopui punaisesta lempipaidastaan ja antoi sen Alpolle suojaksi. Pipoksi Alpo sai isän sukan, jotta Alpon päätä ei palelisi. Lopuksi hän vielä rakensi Alpolle sängyn legoista, jotta hänen olisi mukavampi nukkua.

— Ruoasta ei tarvitse huolehtia, Joose pohti, — onhan meidän pakastin aina täynnä ruokaa!

Illalla sängyssä Joose kiitti isäänsä siitä, että tämä oli keksinyt niin hyvän suunnitelman. Nyt hän saisi pitää Alpon luonaan ikuisesti.

Seuraavana aamuna Joose meni heti herättyään katsomaan Alpoa. Alpo iloitsi nähdessään Joosen kasvot, eikä malttanut odottaa, mitä ihmeellisiä asioita päivä toisi tullessaan.

—Sinä olet minun ystäväni, Joose sanoi Alpolle. —Haluan ottaa sinut mukaan kaikkiin leikkeihini!

Alpo pääsi junan kyytiin, pehmoeläinten teekutsuille ja vieläpä soittamaan marakassia ja laulamaan Joosen kanssa. Välillä Alpo huoletti, että hän sulaisi lämpimässä huoneessa, mutta Joose kyllä huolehti, että Alpo pääsi aina takaisin pakastimeen ajoissa.

Kesä koitti ja kaikki lumi oli poissa. Alpo oli entistä kiitollisempi muistaessaan, ettei hän ikimaailmassa olisi voinut selvitä näin pitkälle ilman ystävänsä apua. Joka päivä Joose vei Alpon uudelle ihmeelliselle retkelle. Hän otti pienen kylmälaukun ja laittoi sinne kylmäkalleja, jotta Alpo varmasti pysyisi kylmänä. Hän halusi näyttää Alpolle kaikki kesän kauniit asiat ja opettaa kaikkien tuntemiensa kukkien ja eläinten nimet.

Saapui syksy. Nyt Alpo sai ihastella, kuinka puiden lehdet muuttuivat toinen toistaan kauniimman värisiksi, ilakoivat ilmassa tuulen kanssa tanssien ja lopulta päällystivät maan kultapeitteellä. Hän sai iloitaa yhdessä Joosen kanssa sadepäivistä ja vesilätäköissä hyppimisestä ja istuskella mitä erilaisempien sienien hatuilla. He makoilivat pehmeällä sammaleella syksyisen auringon lämmöstä nauttien ja ihailivat ihmeellisten lintuparvienv taidokkaita lentoesityksiä.

Eräänä päivänä Joose näytti vakavalta.

—Isälläni on työpaikka toisessa maassa ja minun on muutettava isäni kanssa. Uudessa kodissamme ei ole pakastinta, joten en voi ottaa sinua mukaani, hän sanoi murheellisena. —Mutta minä tiedän, kuinka me voimme olla aina yhdessä, hän jatkoi hymyillen, haki vaaleansinisen tussin ja kirjoitti juuri oppimansa J-kirjaimen Alpon rintaan.

— Nyt kaikki tietävät, että sinä olet aina minun rakas lumiukkoni, lausui Joose juhlavasti. —Vaikka sulaisit, osa minua on aina sinussa.

Alpo taas antoi yhden kivinapeistaan Jooselle muistoksi.

Se oli aivan sydämen muotoinen.

Alpo ei enää pelännyt sulamista, sillä hän tiesi, että se oli kaikkien lumiukkojen osa. Häntä suretti Joosen lähtö, mutta oli kiitollinen kaikesta ajasta, jonka oli saanut viettää hänen kanssaan. Hän halusi jakaa eteenpäin sitä rakkautta, mitä oli saanut kokea Joosen luona ja kertoa kaikista ihmeellisistä asioista, joita oli saanut nähdä.

Alpo oli varma, että päätyisi taas joskus Joosen luokse, ehkä vesipisarana kylpyammeeseen tai nenänpäähän kesäsateena, missä ikinä Joose olikin. Hän tiesi, että Joose kyllä tunnistaisi hänet, olihan hän aina Joosen rakas lumiukko.